

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sža/15/2014
Identifikačné číslo spisu:	7014200501
Dátum vydania rozhodnutia:	18.06.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7014200501.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a z členov JUDr. Igora Belka a JUDr. Petra Paludu v právnej veci navrhovateľa X. U., nar. XX. F. XXXX, štátna príslušnosť Ukrajina, posledný pobyt v krajine pôvodu - L., toho času s miestom pobytu v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach, zastúpený Centrom právnej pomoci, kancelária Košice, Moyzesova 18, 040 41 Košice, proti odporcovi Prezídium policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Prešov, Oddelenie azylu Policajného zboru Humenné, Nemocničná 1, 066 01 Humenné, o preskúmanie rozhodnutia č. p.: PPZ-HCP-PO11-ZVC-19/2014 zo dňa 5. apríla 2014 o zaistení cudzinca, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Sp/20/2014-25 zo dňa 13. mája 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Sp/20/2014-25 zo dňa 13. mája 2014 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred prvostupňovým správny orgánom

Odporca rozhodnutím č. p. PPZ-HCP-PO11-ZVC-19/2014 zo dňa 5. apríla 2014 podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov alebo ZoPC“) zaistil navrhovateľa dňom 5. apríla 2014 v čase o 12:30 hod. na dobu 5 mesiacov najviac do 5. septembra 2014 na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že vykonaným preverovaním bolo zistené, že navrhovateľ bol dňa 22. júla 2013 vrátený na územie Slovenskej republiky z územia Holandska podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 z 26. júna 2013 (ďalej len „nariadenie“), ktorým sa stanovujú

kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanú štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov. Toho istého dňa bol vykonaný na oddelení hraničnej kontroly Policajného zboru Košice - Letisko evidenčný úkon - prijatie vyhlásenia žiadosti o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Bol mu vystavený doklad na prepravu a bol poučený o povinnosti dostaviť sa v lehote 24 hod. do záchytného tábora Migračného úradu Humenné, avšak navrhovateľ sa v uvedenej lehote nedostavil a územie Slovenskej republiky opustil.

Dňa 5. augusta 2013 bolo konanie vo veci udelenia azylu na území Slovenskej republiky podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona o azyle zastavené. Dňa 4. apríla 2014 bol navrhovateľ opätovne vrátený na územie Slovenskej republiky z územia Holandska z rovnakých dôvodov vyplývajúcich z nariadenia. Toho istého dňa navrhovateľ opätovne požiadal o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Bol mu vystavený doklad na prepravu a bol poučený o povinnosti dostaviť sa v lehote 24 hod. do záchytného tábora Migračného úradu Humenné, kde bol odvezený v sprievode príslušníkov Policajného zboru.

Na základe uvedeného odporca nadobudol podozrenie, že existuje riziko, že navrhovateľ môže opätovne svojvoľne opustiť územie Slovenskej republiky, na základe čoho bol podľa § 17b ods. 1 zákona č. 171/1993 Z.z. dňa 5. apríla 2014 o 8.10 hod. predvedený na Oddelenie azylu Policajného zboru Humenné, pričom bolo začaté voči tejto osobe konanie vo veci zaistenia účastníka podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov.

Odporca v rozhodnutí uviedol, že mal za preukázané, že existuje riziko opätovného úteku navrhovateľa z územia Slovenskej republiky, pričom z vyjadrenia navrhovateľa vyplýva, že jeho cieľovou krajinou bolo Holandsko, kde podľa jeho slov dvakrát žiadal o udelenie azylu. Navrhovateľ svoju žiadosť o udelenie azylu na území Slovenskej republiky odôvodňuje aj obavou o svoj život, tým, že na území Ukrajiny už nemá žiadnych príbuzných a chce žiť spoločne so svojimi rodičmi v Holandsku.

Odporca konštatoval, že zaistenie navrhovateľa bolo v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Zistenie skutočností, na ktorých je založená žiadosť o udelenie azylu, by bez zaistenia navrhovateľa nebolo možné, najmä ak existuje riziko jeho úteku, ide teda o zákonné pozbavenie slobody osoby.

II.

Konanie pred krajským súdom

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom 3Sp/20/2014-25 zo dňa 13. mája 2014 potvrdil napadnuté rozhodnutie o zaistení navrhovateľa ako rozhodnutie vydané v súlade so zákonom. V odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že jeho úlohou bolo preskúmať zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporcu v intenciách námietok navrhovateľa uvedených v opravnom prostriedku zo dňa 22. apríla 2014, ktorými boli:

nepreskúmateľnosť rozhodnutia odporcu pre zjavnú nedostatočnosť dôvodov zaistenia pre účely čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru,

nesprávna aplikácia, resp. nesprávne vyloženie ustanovenia § 88a ods. 1 písm. e/ zákona o pobyte cudzincov na prejednávany prípad,

nedostatočné odôvodnenie záveru o riziku úteku navrhovateľa,

nepreskúmateľnosť rozhodnutia odporcu v súvislosti s nezaobráním sa možnosťami alternatívneho pozbavenia osobnej slobody.

Vo vzťahu k námietkam uvedeným v opravnom prostriedku navrhovateľa pod bodom 1. a 2. krajský súd konštatoval, že správny orgán napadnutým rozhodnutím rozhodol o zaistení cudzinca - navrhovateľa. Konanie o vyhostení podľa čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru je v súlade s praxou ESĽP ako aj vnútroštátnou úpravou (§ 88 ods. 1 písm. d/, § 88a ods. 1 písm. b/,c/ zákona o pobyte cudzincov). V tomto smere aj ESĽP vo svojej judikatúre uznáva za prípustné zaistenie za situácie, že cudzinec požiadal v príslušnom štáte o azyl, na čas vybavenia jeho azylovej žiadosti a obdobie konania o tejto žiadosti považuje za obdobie, kedy prebieha konanie o vyhostení. Súd uvádza, že odporca v napadnutom rozhodnutí nepostupoval v rozpore s § 88 ods. 1 písm. e/ zákona o pobyte cudzincov, vzhľadom na to, že doba zaistenia bola odporcom stanovená po dôkladnom vyhodnotení osoby navrhovateľa a vyplýva aj z aplikačnej praxe Migračného úradu MV SR. V tomto konkrétnom prípade navrhovateľ už dňa 22. júla 2013 raz svojvoľne opustil územie Slovenskej republiky, pričom už dvakrát bol vrátený na územie

Slovenskej republiky z Holandska podľa Nariadenia. Práve z týchto dôvodov mal súd za preukázané, že existuje dôvodné podozrenie, že navrhovateľ opätovne po požiadaní o udelenie azylu územie Slovenskej republiky opätovne svojvoľne opustí.

Krajský súd sa nestotožnil s tvrdením navrhovateľa, že odporca nedostatočne odôvodnil záver o riziku úteku navrhovateľa. V napadnutom rozhodnutí správny orgán dostatočne a zrozumiteľne poukázal na vyjadrenie navrhovateľa uvedené v zápisnici zo dňa 5. apríla 2014 č. p.: PPZ-HCP-PO11-ZVC-19-005/2014, v ktorej navrhovateľ okrem iného uviedol, že žiada slovenské orgány, aby mu pomohli, aby nebol vrátený na územie Ukrajiny a aby mohol vycestovať do Holandska, kde má svojich rodičov, pričom na Ukrajine už nemá žiadnych príbuzných. Súd mal zároveň aj z uvedených tvrdení navrhovateľa za preukázané, že jeho úmyslom nie je zdržiavať sa na území Slovenskej republiky, kde požiadal o udelenie azylu, a preto súd považoval jeho žiadosť o azyl za účelovú, s cieľom zmať administratívne vyhostenie navrhovateľa.

Odporca správne vychádzal z jemu dostupných informácií a tieto objektívne posúdil, najmä z pohľadu dôveryhodnosti osoby navrhovateľa a vo svetle tejto skutočnosti posudzoval aj relevantnosť dôvodov na strane navrhovateľa, pre ktoré požiadal o udelenie azylu. V tejto súvislosti zároveň treba uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav vecí podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Pokiaľ ide o námietku navrhovateľa, že odporca neskúmal možnosti alternatívneho pozbavenia osobnej slobody, súd konštatuje, že ustanovenie § 89 zákona o pobyte cudzincov sa vzťahuje na konanie o administratívnom vyhostení, nie na konanie o zaistení, námietku navrhovateľa teda súd vyhodnotil ako právne irelevantnú. Navyše ide o fakultatívnu možnosť uloženia takéhoto opatrenia, ktorej nedostatok by nemal za následok vecnú nepreskúmateľnosť rozhodnutia správneho orgánu.

Na základe uvedených skutočností považoval krajský súd odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné, nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Z tohto pohľadu nezistil v postupe odporcu žiadne pochybenie a v podrobnostiach poukazuje na správne závery odporcu v napadnutom rozhodnutí. Odporca sa vo svojom rozhodnutí zaoberal účelom zaistenia, ako aj odôvodnením potrebnej predpokladanej dĺžky zaistenia, účelnosťou a efektívnosťou zaistenia.

III.

Odvolanie a vyjadrenie k nemu

Proti uvedenému rozsudku Krajského súdu v Košiciach podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ s odôvodnením, že prvý krát - v roku 2013 mal byť unesený, podľa jeho domnienky policajtmi na územie Ukrajiny, keď sa snažil dostať do záchytného tábora v Humennom. Po dopravnej nehode využil zmätok a podarilo sa mu utiecť a skontaktovať s rodičmi. Otec poň prišiel a odviezol na Krym, kde vtedy bývali. Na území Ukrajiny navrhovateľ zotrval až do novembra 2013, kedy sa s rodičmi rozhodli opustiť Ukrajinu a požiadať o azyl v Holandsku. Do Holandska pricestovali v novembri 2013 a hneď po svojom príchode tam aj požiadali o azyl. Navrhovateľ bol spolu s rodičmi umiestnený v azylovom tábore až do 4. apríla 2014, kedy bol vrátený na územie Slovenskej republiky na základe Dublinského nariadenia. Ihneď na letisku na Oddelení hraničnej kontroly Košice - Letisko požiadal o azyl. Následne na to mu vydali doklad na prepravu žiadateľa a poučili ho, aby sa do 24 hodín dostavil do Záchytného tábora Migračného úradu v Humennom. Z dôvodu obavy o svoju bezpečnosť navrhovateľ požiadal príslušníkov polície na letisku v Košiciach, aby ho odviezli do Záchytného tábora v Humennom.

Poukázal na ZoPC predpisy Európskej únie týkajúce sa utečencov a konštatoval, že v súlade s návratovou smernicou Rady 2005/85/ES z 1. decembra 2005 o minimálnych štandardoch pre konanie v členských štátoch o priznávaní a odnímaní postavenia utečenca (2) by sa štátny príslušník tretej krajiny, ktorý požiadal o azyl v členskom štáte, nemal považovať za neoprávnene sa zdržiavajúceho na území tohto členského štátu, pokiaľ nenadobudlo účinnosť rozhodnutie o neudelení azylu alebo rozhodnutie, ktorým sa ukončilo jeho právo na pobyt ako žiadateľa o azyl.

Navrhovateľ v konaní pred prvostupňovým súdom namietal, že odporca v predmetnom konaní rozhodoval o pozbavení jeho základného práva na osobnú slobodu v postavení žiadateľa o azyl, a preto bol povinný zohľadňovať nielen znenie vnútroštátnych právnych noriem, ale aj príslušné princípy a pravidlá a taktiež normy medzinárodného práva vzťahujúce sa na tento prípad. Základným princípom v prípade utečencov a žiadateľov o azyl vo všeobecnosti je prezumpcia proti zaisteniu. Pokiaľ sú k dispozícii v systéme také alternatívy, akými sú napr. špecializované ubytovacie centrá a zariadenia pre žiadateľov o azyl (do ktorého bol navrhovateľ poslaný z OH K Košice - Letisko po svojom prilete na územie SR), potom treba tieto opatrenia uplatniť ako prvé. Aj pri výklade a aplikácii vnútroštátnych právnych noriem (zákona o pobyte cudzincov a pod.) musí odporca dbať na hranice vymedzené judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a aplikovať ňou určené kritériá, najmä kritérium nearbitrárnosti a primeranej dĺžky obmedzenia osobnej slobody.

Navrhovateľ v konaní pred prvostupňovým súdom podrobne namietal porušenie čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru napadnutým rozhodnutím odporcu, pričom súd sa s jeho námietkami nestotožnil a tým pochybil a vec nesprávne právne posúdil. Naďalej trval na tom, že napadnuté rozhodnutie odporcu je v rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru, nakoľko dôvody uvádzané odporcom v napadnutom rozhodnutí sú zjavne nedostatočné pre účely citovaného článku Dohovoru a odporca v napadnutom rozhodnutí ani neuvádza, konkrétne na aký účel v zmysle čl. 5 ods. 1 Dohovoru rozhodol o zaistení navrhovateľa.

V právnej veci navrhovateľa nebolo možné uplatniť ako dôvod pozbavenia jeho osobnej slobody zabránenie jeho nepovolenému vstupu na územie SR, pretože Slovenská republika prijala zodpovednosť za posúdenie jeho žiadosti o azyl a za tým účelom súhlasila s jeho prijatím na svoje územie. Taktiež nebolo možné v prípade navrhovateľa uplatniť ako dôvod pozbavenia osobnej slobody v súvislosti s prebiehajúcim konaním o jeho vyhostenie z územia SR, pretože takéto konanie nebolo voči navrhovateľovi ani len začaté. Hoci ústavný súd judikoval, že nie je vylúčené, aby za určitých okolností súčasne prebiehalo u zaistenej osoby konanie o azyly aj konanie o vyhostenie, v právnej veci navrhovateľa to nebolo z dôvodu právnych prekážok možné. Pozbavenie osobnej slobody navrhovateľa nie je možné subsumovať pod žiaden z dôvodov v zmysle čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru, a preto je napadnuté rozhodnutie odporcu v rozpore s Dohovorom. Odporca síce v napadnutom rozhodnutí formálne konštatuje jeho súlad s citovaným článkom, avšak bez bližšej právnej úvahy, ako k takémuto právnomu záveru dospel. Rozhodnutie odporcu je nepreskúmateľné. Prvostupňový súd sa s napadnutým rozhodnutím odporcu stotožnil, čím pochybil.

Navrhovateľ v konaní pred súdom prvého stupňa namietal dĺžku doby zaistenia navrhovateľa, a to že odporca nesprávne aplikoval, resp. nesprávne vyložil ustanovenie § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov na pojednávaný prípad. Predmetné ustanovenie oprávňuje policajta zaistiť žiadateľa o azyl na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku. Citované ustanovenie zákona o pobyte cudzincov ani tzv. retenčná smernica neoprávňuje odporcu pozbavovať slobody žiadateľov o azyl na dobu celého azylového konania v prvom stupni, t. j. do vydania rozhodnutia Migračného úradu MV SR o ich žiadosti o azyl. Odporca avšak zaistil navrhovateľa na dobu až 5 mesiacov, pričom z odôvodnenia jeho rozhodnutia vyplýva, že tak spravil za účelom rozhodnutia Migračného úradu MV SR o žiadosti navrhovateľa o azyl. Zistenie dôvodov žiadosti o azyl je možné už pri podaní vyhlásenia o žiadosti o azyl (v prípade navrhovateľa sa tak stalo už na OHK Košice - Letisko), resp. po tzv. pohovore prevedenom pred Migračným úradom v konaní o azyly, kedy žiadatelia podrobnejšie rozvedú dôvody ich žiadosti o azyl uvedené vo vyhlásení. Aj z tohto dôvodu už odpadol (resp. už v čase vydávania napadnutého rozhodnutia odpadol) účel zaistenia navrhovateľa. Samotný odporca pritom v napadnutom rozhodnutí cituje dôvody, pre ktoré sa navrhovateľ rozhodol požiadať na území SR o azyl.

Príručka UNHCR k otázke zaistenia žiadateľov o azyl (prvýkrát vydaná v r. 1995, následne opakovane revidovaná 1999, 2012) uvádza, že s ohľadom na dôvod zaistenia žiadateľa o azyl uplatnený odporcom v predmetnom prípade. .. žiadateľ o azyl môže byť zaistený výlučne pre účel predbežného pohovoru za účelom zistenia základu žiadosti o azyl. To by zahŕňalo získanie základných skutočností od žiadateľa o azyl a teda prečo žiada o azyl, a nemalo by byť predĺžované do rozhodnutia vo veci samej alebo iného rozhodnutia v konaní. Táto výnimka z všeobecného princípu (nezaisťovanie žiadateľov, pozn.) nemôže byť využívaná na ospravedlnenie zaistenia na celé konanie o rozhodovaní o žiadosti o azyl alebo na neobmedzenú dobu." Rovnaký názor na výklad tohto oprávnenia zaistenia žiadateľa o azyl zastáva aj

Výbor ministrov Rady Európy vo svojom odporúčaní citovanom vyššie.

Z vyššie citovaných právnych noriem, tak vnútroštátnych ako aj medzinárodných, vyplýva, že zaistenie žiadateľa o azyl by malo byť poslednou možnosťou v prípade, že neexistujú iné miernejšie donucovacie alternatívne opatrenia na dosiahnutie účelu zaistenia. V konaní pred súdom prvého stupňa navrhovateľ namietal, že odporca sa alternatívami voči zaisteniu navrhovateľa v konaní ani v napadnutom rozhodnutí vôbec nezaoberal a preto nedostatočne zistil skutkový stav a jeho rozhodnutie je aj z tohto dôvodu nepreskúmateľné. Pritom v čase vydania napadnutého rozhodnutia disponoval navrhovateľ peňažnou čiastkou vo výške 1.130 Eur, čo potvrdzuje potvrdenie UPZC Sečovce zo dňa 05.04.2014 o zadržaných veciach pri umiestňovaní navrhovateľa do zariadenia. Uvedená suma je postačujúca na uplatnenie alternatívy vo forme peňažnej záruky.

Prvostupňový súd prijal nesprávny právny záver, že odporca nie je v konaní o zaistení v zmysle ustanovenia § 88a povinný sa zaoberať alternatívami zaistenia. Takýto záver súdu je v rozpore nielen s všeobecným medzinárodnoprávnym princípom, resp. prezumpciou proti zaisteniu žiadateľov o azyl, ale je v rozpore aj so samotnou smernicou o prijímaní žiadateľov o azyl („Ak je to nevyhnutné, členské štáty môžu na základe individuálneho posúdenia každého jednotlivého prípadu žiadateľa zaistiť, ak nemožno účinne uplatniť iné, miernejšie donucovacie alternatívne opatrenia.“), ako aj samotným znením ustanovenia § 88a zákona o pobyte cudzincov („Policať je oprávnený zaistiť žiadateľa o azyl, ak na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky“). Prvostupňový súd vec nesprávne právne posúdil.

Ďalej namietal, že rozhodnutie odporcu je nezákonné, pretože v konaní došlo k vadám podľa § 221 písm. f/ OSP, čím sa navrhovateľovi odňala možnosť konať pred súdom. Rovnako namietal formálne poskytnutie tlmočenia len v čase rozhodovania správneho orgánu a jeho výsluchu, nie však aj v čase, keď potreboval tlmočiť navrhovateľ a rovnako, keď potreboval právnu radu pri vyplňaní dotazníka. Krajský súd pochybil, keď sa týmito odvolacími dôvodmi podrobne nezaoberal a len formálne vyslovil správnosť a zákonnosť postupu správneho orgánu.

Na základe uvedených skutočností navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Sp/20/2014-25 zo dňa 13. mája 2014 tak, že rozhodnutie odporcu zo dňa 5. apríla 2014. Č. p.: PPZ-HCP-POI 1-ZVC-19/2014 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie. Zároveň aby vyslovil, že nariaďuje, aby bol navrhovateľ bezodkladne prepustený zo zaistenia.

IV.

Konanie na odvolacom súde

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné pre vecnú správnosť potvrdiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 18. júna 2014 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rovnako ako krajský súd sa pri svojich úvahách a rozhodovaní opieral o ďalej citované ustanovenia Správneho poriadku a ZoPC.

Podľa § 3 ods. 1 Správneho poriadku /ďalej len „SP“, správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 3 ods. 4 prvá veta SP, rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci.

Podľa § 34 ods. 1 SP, na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Výkonávanie dôkazov patrí správnomu orgánu /§ 34 ods. 4 SP/.

Podľa § 47 ods. 3 SP, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Podľa ust. § 88a ods. 1 ZoPC, policajt je oprávnený zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky na účel zistenia alebo overenia jeho totožnosti alebo štátnej príslušnosti, na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku, ak ide o štátneho príslušníka tretej krajiny zaisteného podľa § 88 ods. 1 písm. a) alebo písm. b) a ktorý podal žiadosť o udelenie azylu, ak existuje dôvodné podozrenie, že podal žiadosť o udelenie azylu s cieľom oddialiť alebo zmať jeho administratívne vyhostenie, ak je to potrebné z dôvodu ohrozovania bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku, alebo

z dôvodu podľa § 88 ods. 1 písm. c).

Podľa ust. § 88 ods. 3 ZoPC, podanie žiadosti o udelenie azylu alebo požiadanie štátneho príslušníka tretej krajiny o asistovaný dobrovoľný návrat nie je dôvodom na prepustenie zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny. Konanie podľa osobitného predpisu nie je zaistením štátneho príslušníka tretej krajiny dotknuté.

Odvolačný súd preskúmajúc predchádzajúce konanie a napadnuté rozhodnutie ako aj konanie pred krajským súdom nezistil pochybenie, či nezákonnosť v konaní správneho orgánu, či krajského súdu. Krajský súd dôsledne a podrobne zodpovedal na všetky otázky predložené navrhovateľom v konaní o opravnom prostriedku a vyvrátil všetky jeho námietky. Odvolačný súd k tomu nemá čo dodať.

Možno len zopakovať, že zaistenie v zásade nie je možné použiť voči žiadateľovi o azyl, a ak, tak len vo výnimočných prípadoch, ako je to i v tomto - prerokúvanom prípade. Navrhovateľ tvrdil dôvody, pre ktoré nespĺnil pokyn dostaviť sa do záchytného tábora v Humennom v roku 2013, v rámci konania o jeho žiadosti o udelenie azylu. Ak v novom konaní - v roku 2014 sám požiadal o ochranu pred údajným ďalším protiprávnym konaním neznámych osôb, a o odprevedenie policajnými orgánmi až do záchytného tábora v Humennom, mal by v zásade súhlasiť i s formou ochrany v podobe zaistenia, pretože to okrem riadneho vybavenia jeho žiadosti o azyl sleduje i jeho ochranu na území Slovenskej republiky.

Navrhovateľ nemá na území Slovenskej republiky nikoho, kto by mu poskytol ubytovanie, finančné podporné prostriedky, či iné útočisko, v ktorom by mohol vyčkať na rozhodnutie o jeho žiadosti o azyl. Ak sám prispel svojim konaním k tomu, že je podozrenie, že nemá o udelenie azylu na území Slovenskej republiky záujem, hoci tvrdí, že sa tak nestalo z jeho, ale cudzej vôle (čo je však v rozpore s jeho tvrdením o tom, že s rodičmi požiadal o azyl na území Holandského kráľovstva, keď už predtým požiadal o azyl na území Slovenskej republiky), bolo len logické, že policajné orgány na kontrolu cudzinca žiadajúceho o azyl na zvrchovanom území Slovenskej republiky použili mimoriadne opatrenie - zaistenie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je toho názoru, že v prípade navrhovateľa ide o zákonný postup, pretože je reálna obava, že navrhovateľ opakovane nevyčká výsledok konania o jeho žiadosti o azyl a ujde a z tohto dôvodu by aj alternatívne možnosti zaistenia (hlásenie pobytu alebo zloženie peňažnej záruky) vyzneli ako neúčelné.

Pre tieto dôvody si odvolačný súd odôvodnenie prvostupňového súdu, ako vecne správne osvojil a preto jeho odvolaním napadnuté rozhodnutie podľa § 219 OSP potvrdil.

V.

Trovy konania

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolačný súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože navrhovateľ nemal úspech a odporca na ne nemá zákonný nárok.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.